

ספירת העומר

וספרתם לכם

כל יום הוא שלב מיוחד בסולם ההתעלות הרוחנית. בכל יום מתקדמים יותר ויותר אל מתן תורה. והצטברות הספירה מביאה אותנו להיות ראויים לקבל מחדש את התורה בחג השבועות.

ספר תורת אריאל

טהרת ישראל בספירת העומר

הרב שיבולי הלקט (סי רל"ו) הביא את דברי המדרש המבארים את עניין ספירת העומר בזו הלשון: "למה תלה הכתוב יום חג השבועות בספירה מה שאין כן כל המועדות? לפי שכשנבשרו ישראל לצאת ממצרים, נתבשרו שהם עתידים לקבל את התורה לסוף חמישים יום ליציאתם, שנאמר: "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה", הרי הנ' של "תעבדון" יתירה, אלא לומר לך: לקץ חמישים יום תעבדו את האלהים, שתקבלו את התורה. וישראל, מרוב חיבה, היו מונים כל יום ויום: הרי עבר יום אחד, ויום שני, וכן כולם, שהיה נראה בעיניהם כזמן ארוך מתוך חיבתם הגדולה על הדבר, לכך הספירה נקבעה לדורות.

מן החידא, דברים אחדים

וספרתם לכם: ל'ב כ'בד מ'ח – מחשבה דיבור ומעשה

וספּרְתֶּם לָכֶם מִמֶּחֶרֶת הַשָּׁבֹת מִיּוֹם הִבְיָאֲכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שָׁבַע שָׁבָתוֹת תְּמִימַת תְּהֵי־יָנָה. (ויקרא כג, טו)

זהו שאמר הכתוב "והחוטט המשולש לא במהרה ינתק" (קהלת ד, יב). אמר החכם, שהוא רמוז בג' דברים, שהם מחשבה, דיבור, ומעשה, והם כנגד ג' נשמות, שיש לכל אחד, נפש רוח ונשמה, והנפש הוא בכבוד, והרוח המדברת הוא בלב, למעלה מכבוד, והנשמה שהיא מעולה יותר, למעלה במוח. וזהו רמוז בתיבת לכם, לב כבד מוח, ר"ל, וספרתם בג' אלה לכם, שהם לב כבד מוח, אז תמימות תהיינה.

מאור החיים, עמוד סה

מטרת ספירת העומר

הרמב"ן מסביר מהו הדגש שהספירה היא "לכם", וכי לא היה די לומר וספרתם ממחרת השבת? ומשיב שתהא ספירה לכל אחד ואחד, שימנה בפיו ויזכיר חשבוננו. דהיינו שזה אינו מצוות הכלל המוטלת על בית הדין הגדול וכדו', אלא מצווה המחייבת כל אדם ואדם לספור את ספירת העומר.

הסבר נוסף יש בשמו של כ"ק האדמו"ר מפינסק קרלין זצ"ל עפ"י משל לסוחר יעיל שהיה ממהר לחשב וממהר לעשות. את סחורתו קנה ברחבי הערים, כשהוא מפתח

אנו סופרים שבעה שבועות מיום הבאת קרבן העומר עד ליום החמישים, חג השבועות, בו מקריבים את קרבן שתי הלחם. ספירה זו מבטאת תהליך התעלות והתקדמות, עלייה ממ"ט שערי טומאה שהיו בנ"י שקועים בהם במצרים, וכניסה למ"ט שערי קדושה, להיות ראויים לקבלת התורה שהיא מדרגת שער החמישים.

מהציווי על הספירה המופיע בפרשת אמור, נראה שספירת העומר מחברת בין קרבן העומר הקרב ממחרת יום טוב ראשון של חג המצות "ממחרת השבת", ובין קרבן שתי הלחם הקרב בחג השבועות: "וספּרְתֶּם לָכֶם מִמֶּחֶרֶת הַשָּׁבֹת מִיּוֹם הִבְיָאֲכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שָׁבַע שָׁבָתוֹת תְּמִימַת תְּהֵי־יָנָה: עַד מִמֶּחֶרֶת הַשָּׁבֹת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִישִׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה תְּדֻשָּׁה לַד' (ויקרא כג, טו-טז)

מה פשר החיבור בין שני קרבנות אלו, ומדוע הוא מתבטא בצורה של ספירה?

המהר"ל מפראג (תפארת ישראל פרק כה) מסביר שימי הספירה עזרו לבני ישראל היוצאים ממצרים להגיע למדרגה המתאימה למתן תורה וז"ל: "אמנם ממצות הספירה נראה שלא היה אפשר להינתן התורה עד אותו היום וזה שכאשר יצאו ממצרים, היו ישראל כמו התינוק היוצא ממעי אמו, שנולד בגופו..."

תינוק שנולד, עסוק רק בעניינים גופניים-חומריים: אכילה, שינה וכו' אין לו שום מגע עם רוחניות. כך היו בני ישראל בעת יציאת מצרים, "לידת עם ישראל", שקועים בחומריות ומנותקים מרוחניות. ולפיכך צריך הספירה עד חמישים, כי אז בא הוא למדרגת התורה, "שהיא רוחנית", ואחרי תהליך היטהרות של חמישים יום, הגיעו בנ"י למדרגה רוחנית מתאימה לקבלת התורה.

ממשיך המהר"ל: "לכך היה הקרבת עומר בט"ז ניסן מן השעורין. שהשעורין הם גופניים, כי הם מאכל בהמה. וקרבת זה ביום ראשון של ספירה... וביום חמישים שהוא עצרת, ואז הקרבת שתי הלחם מן החטים ומאכל חטים הוא ראוי לאדם" - הרוחני. במהלך ימי הספירה בנ"י התעלו ממדרגה חומרית ביותר, המסומלת בקרבן שעורים, למדרגה רוחנית ביותר, המסומלת בקרבן חטים. אנו נצטוונו לדורות לספור את ספירת העומר "וצריך לספור יום אחד יום, כי כל יום ויום הוא קירוב יותר...עד יום החמישים"

פתגם: הסבלנות משיגה כל מטרה, יותר מן הניצחון-היא גיבורה.

ספר שמחלה

חקירה: מצווה לספור ארבעים ותשע יום ממחרת הפסח ועד שבועות

בזמן הזה הספירה היא דאורייתא או דרבנן? א- לרוב הראשונים דרבנן וחידוש בברכת אברהם (סוכה כט): שאינה תקנת חכמים שתיקנו מצוות ספירת העומר מדרבנן, שהרי בזמן הזה אין עומר, אלא תיקנו מצוות זכר למקדש ע"י הספירה. ב- לרמב"ם דאורייתא (צמידים ומוספים ז-כד) ג- לרבינו ירוחם ספירת הימים דאורייתא, אך ספירת השבועות בזמן הזה דרבנן.

נפק"מ:

ספק ברכות להקל (דרבנן) או להחמיר (דאורייתא)

ספר קובץ יסודות וחקירות.

סיפור: לאחר ספירה.

שאלה נשאלה לפני רבי נפתלי מרופשיץ: מפני מה נהגו שלא לקבוע מועד חתונה בימי הספירה? השיב רבי נפתלי: לפי שבדרך כלל אין המחנות קובעים את מועד החתונה אלא לאחר ספירת דמי הנדוניה....

חד וחלק חלק א [דף רי]

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של

יוסף בן ג'ינט מסעודה

של דינה בת מרים, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, חיים אהרן לייב בן רבקה, שמחה ג'וזת בת אליז, חיים בן סוזן סולטנה, סשה שלום בן דבורה רחל, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלוה, פייגא אולגה בת ברנה זרע של קיימא לרינה בת זהרה אנריאת. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, דניאל בן רחל, רפאל שלמה בן אסתר.

שיטה של רכישת סחורות זולות במקום אחד וניודם למקומות בהם היה מוכר ביוקר. כך עלה בידו לפרנס את בני ביתו בהרחבה. יום אחד, פגש בו אחד החלמאים, והוא נדהם לראות עד כמה הוא מתאמץ. עקב אחר פעולותיו ולא יכול היה לכלוא את תדהמתו. "למה אתה כל כך מתייגע?" הסוחר אפילו לא הבין את קושייתו. "וכי איך אפשר אחרת"? התפלא. "ראה! קודם כל רוכש אתה סחורה, ומוציא ממנוך עליה. ואחר כך עד שאתה מצליח להתפטר מן הסטוק, שוב צריך אתה לעמול רבות. מי יודע אם אינך מפסיד בכל המהלך הזה!". הסוחר גיחך, הוא היה בטוח שהחלמאי חמד לו לצון. "הכל מחושב!" ענה לו. הוא הוציא את פנקס החשבונות עב הכרס, והראה לחלמאי בנינוחות: "ראה, כאן רושם אני את כל הוצאותי, אשר כולל את כל החשבונות של מה שהוזלתי מכספי, כולל הוצאות, נסיעות ואש"ל. וכאן, רושם אני ומסכם את כל הרווחים המסתכמים ועולים מן המכירות. ובשורה התחתונה, אני מותח קו ומסכם את כל המספרים ומוודא שאכן יש לי רווח הגיוני. "השורה האחרונה היא הקובעת!" התפעל החלמאי מן התייחסותו. "אכן! השיבו הסוחר. "אם כך עצה נפלאה בשבילך. וכידך הקרוב אלי אתן לך אותה חינם: קח את המחברת וכתוב בה רק את השורה התחתונה. רשום שם רווחים כאוות נפשך וחסל סדר טלטולים ומאמצים ועבודה מיוזעת כדי להביא טרף לביתך..."

על פי משל זה ביאר האדמו"ר את ימי ספירת העומר, אם נבטל את כל היגיעות הנדרשות, ואת כל המאמצים אשר בונים את נפש היהודי ונסתפק רק באמירת ספירת העומר, נדמים הדברים כפי עצתו של החלמאי. לומר רק את השורה האחרונה, ובזה לדמיין כי הבאנו סחורה וסיפקנו אותה כדבעי ואפילו עשינו רווחים. בימים מיוחדים אלו עלינו להתעלות בעבודה. לנצל את היגיעה ואת הרווחים העולים ממנה כך שהם ירכיבו את הסיכום המופלא ואת השורה המיוחדת. "וספרתם לכם" דהיינו שתפנימו את הספירה פנימה אצלכם עד כי נגיע למצב של "והקרבתם מנחה חדשה לה'". המנחה, צריכה להיות חדשה עם צמל חדש והישגים חדשים, לא באותה מדרגה שהיינו.

הרב שמואל רבינוביץ, רב הכותל

הלכה:

מי שמסופק כמה היום לעומר, ואינו יכול לברר, כגון שנמצא במדבר או בעיר שאין שם ישוב יהודי, יספור מספק את ב' הספירות בזה אחר זה בלי ברכה, כדי שלא יהיה חשש הפסק בין הברכה למצוה ולמחרת בלילה לאחר שיתברר לו המספר האמיתי, יספור מכאן ואילך בברכה.

חזון עובדיה הלכות יום טוב עמוד רנ.

